

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Regeringens politik har af gode grunde været under anklage i befolkningen, siden regeringen kom til magten, og i disse måneder bliver regeringens politik også behandlet i byretten. Her ruller retssagen om Venstres politik på grundlag af mønstereksemplet Brixtoftes Farum. Senere skal sagen behandles i Farumkommissionen, men det ved finansministeren jo alt om, eftersom han selv skal vidne i sagen.

Det skal selvfølgelig indrømmes, at efter at sagen mere fik juridisk karakter, har Venstre haft travlt med at lægge afstand til det, de tidligere roste og fremhævede, bl.a. i valgkampen. Men samtidig er regeringen desværre i gang med at gøre Danmark til ét stort Farum.

Fundamentet i Farums spekulative økonomi var fidusen med at lade det private overtage offentlige opgaver, samtidig med at det offentlige forpligtede sig til i årtier at betale leje til private firmaer, der ejer og driver offentlige institutioner. I Farum overlod Venstre rensningsanlæg, skoler, svømmehal og kulturhus til private, og den model vil regeringen have udbredt til hele landet. Rigsarkivet skal privatiseres, siger regeringen og håber, at det samme kommer til at gælde for fængslerne, finansministeren mødtes i fredags med sin partifælle, amtsborgmesteren i Sønderjyllands Amt, om etablering af privat motorvej, og en anden partifælle, borgmesteren i Trehøje Kommune, vil være først med en privat folkeskole.

I aftalerne om kommunernes økonomi gør regeringen alt for at lokke i Farumfælden. Kommunerne får særlige lånemuligheder, hvis de vælger Brixtoftes vej, men sjovt nok kalder regeringen det ikke Farummodellen, og den betegnelse er måske også efterhånden blevet lidt belastet. Nu kalder den det OPP, dvs. offentligt-privat partnerskab og frit valg. Med OPP skal private stå som ejere af offentlige ejendomme og institutioner og være sikret en profit gennem op til 30-årige kontrakter om leje og drift af disse anlæg – jamen det er jo ren Farummodel, om end den hedder noget andet.

Frit valg handler om at tvinge kommunerne til at konkurrere med private firmaer om levering af velfærdsydelser, men det går lidt trægt. Servicefirmaerne går konkurs, så nu forsøger indenrigsministeren at gennemtrumfe en strukturreform, hvis vigtigste formål er at få etableret tilstrækkelig store velfærdsmarkeder for private leverandører. Det giver ikke bedre, men dårligere service, og det bliver ikke billigere, men ofte

dyrere. Men det står i de liberalistiske bibles, at det gavner, og det gavner også på sigt regeringens rigmandsvener og tidligere direktørvenner i de store servicevirksomheder.

Kulturministeren har også rigmandsvener, som han skal hjælpe, kan vi se. TV 2 skal sælges til Berlusconi eller Murdoch eller til nød til en skandinavisk concern, og DONG skal sælges, selv om den mulige køber kan blive en tysk atomkraftconcern. Men skidt med det, bare vi får noget privatisering og får skrabet nogle hurtige penge ind, som vi kan dele ud til de rigeste i landet. Privatisering er og bliver en vigtig del af denne regerings politik og af dens finanslovfor-slag.

En anden del er hurraoptimismen. Det hele hænger sammen, fordi der kommer flere i arbejde, 20.000 flere i arbejde mener regeringen. Ja, det kan man jo så vælge at tro på eller lade være, men hidtil er det jo gået modsat under denne regering. Man kan også vælge at være tilfreds med det, eller man kan vælge at have større ambitioner, men det sidste har regeringen åbenbart ikke, og efter Enhedslistens opfattelse er begejstringen over udsigten til at skaffe måske 20.000 flere i arbejde en foragt for de arbejdsløse og en fuldstændig ligegyldighed over for samfundsudviklingen, der skriger til himlen.

Kl. 17.45

Vi har 800.000, der ikke er i arbejde i dette samfund – 800.000 mennesker, der er arbejdsløse, udstødt fra arbejdsmarkedet og tilkendt førtidspension, nedslidte og på efterløn eller på sygedagpenge. Det er virkeligheden, og det er jo noget, der foregår hele tiden. Vi har et arbejdsmarked, der år efter år udstøder titusinder af mennesker, som burde have fremtid på arbejdsmarkedet.

Regeringen taler om, at det bedre skal kunne betale sig at gå på arbejde – betale sig at gå på arbejde! Jeg tror altså, at man skal have isoleret sig i årevis i en eller anden VK-regerings rigmandsmiljø, hvis man tror, at de arbejdsløse vælter sig i jobtilbud, som de bare ikke gider tage, fordi de lever så fedt af deres understøttelse. Sagen er imidlertid, at det er arbejdsmarkedet, der har sagt farvel til disse mange mennesker: Du har den forkerte uddannelse, du er blevet for gammel, din hudfarve eller dit efternavn er forkert – eller også: Måske er du lidt syg eller lidt slidt, så du ikke kan klare tempoet.

Det er denne enorme udstødning, som man intet gør ved – tværtimod. Tværtimod fremlægger regeringen en finanslov, der forudsætter, at